

BERTÓK LÁSZLÓ

Most nagyon távoli

Most nem szabadna megszólalnia, még csak könnyen felismerhető (félreérthető?) mozdulatot sem tennie, sőt, gondolnia sem arra, hogy tüstént válaszolnia (reagálnia?, ütnie?) kellene, bizonyítania, hogy nem hagyja annyiban, hogy van olyan erős (bátor, ügyes), hogy... Most vissza kellene vonulnia, elbújnia a józanság (a józan ész?, a gyávaság?, a jövő?) szoknyája mögé, vállalnia, ha kell, a vereség, a pillanatnyi csatavesztés megalázó következményeit (menedékét?) is... Most mielőbb el kellene kotródnia az útból, félreállnia, meghúzódnia a padkán, az árokban, a mező szélén... Most hirtelen meg kéne betegednie, öregednie (halnia?), vagy legalábbis eljátszania effélét, ahogy a feketébe öltözött, arcukat kendőbe rejtő, bicegő, köhögő, sarokban gubbasztó fiatal nők eljátszották a háborúban (a háború végén), amikor a beözönlő, a győztes (ellenséges) hadsereg mindenható (kiéhezett) katonáinak (bikáinak?) a szemét (orrát?, ösztönét?) akarták megtéveszteni... Most igen mélyre kellene elvetnie (elásnia?) a magot, hogy ne jövőre, hanem csak évek múlva keljen ki, amikor nem várja már senki, amikor észrevétlenül előlről kezdheti majd... Most óvakodnia kellene tőle, eszébe se szabadna jutnia, hogy a túlélést (a túlhalást?) választotta, hogy egy magasabb erő sugallatát(?), parancsát(?), szentjánosbogarait(?) követi... Most a hasáig le kellene szívnia a portól(?), kipufogógáztól(?), savas esőtől(?), acsarkodástól(?) megszavanyodott levegőt, hogy aki a szűk konyha plafonjához csapja a penészes uborkával teli üveget, s ahelyett, hogy takarítana, szellőztetne, naponta odavág még egyet, előbb-utóbb levegő után kapkodjon,

*fogja föl, mit cselekszik, s mintha az időjárásról,
a derékfájásról, a politikáról már minden
elhangzott volna, segíteni neki a porszívózásban...
Most nagyon távoli (létfontosságú?, ismeretlen?)
dolgokra szabadna csak gondolnia
(készülődnie, várnia), mintha a világ az ősrobbanásra,
a sejt a megtermékenyítő másik sejtre,
a semmi a mindenre várna.*

Mindegyik hoz, vagy elvisz valamit

*Kiderült (megint), hogy ha nem figyel oda,
ugyanúgy megy (járkál, közlekedik) az utcán,
mint a többi öregember, valószínű tehát, hogy
akkor is úgy, ha odafigyel, s feltehetően
még inkább úgy, ha nem akar úgy... ha nem áll
félre például, amikor fiatal pár jön vele szemben
a keskeny járdán, s eszük ágában sincs egymás
mögé sorolni, vagy szaporázni kezdi a lépéseit,
mert hallja a háta mögül, hogy mindjárt eléri,
elkerüli (s tényleg eléri elkerüli) valaki,
vagy ha elfelejti a teste tempójához (és
látványához) igazítani a fantáziáját, rövidebb
pórázon tartani a beléje szorult, de még mindig
könnyedén szaladgáló (határtalan?, kortalan?)
szellemet, oldalba vágni az ösztöneit, a mohó
reflexeit, s olyasmit kezd el (akar elkezdni),
amiben előbb-utóbb kudarcot vall, vagy amitől
rögtön nevetségessé válik (válhat), tehát a
maradék önbizalmát is kockára teszi, elveszítheti...
akkor hát mi legyen(?), okoskodik benne a
pillanat (az egyik), mintha bármit is egyszer és
mindenkorra el kellene (el tudna) dönteni...
figyelj oda(!), rendelkezik a másik... vállald, aki
vagy, azonosulj velem, ketyeg a harmadik...*

*merülj el a fűvek, a fák, az állatok (a természet)
látványában, jeleiben, lüktetésében,
bölcsekedik a negyedik... véged van, hubog az
ötödik... mindegyik hoz, vagy elvisz valamit,
s elszállnak egymás után, mintha ez lenne
az egyetlen dolog (következtetés?,
következmény?, üzenet?), amit biztosan tudnak,
bár úgy tűnik, hogy ezt sem maguktól, tehát
nem ártana jobban odafigyelni rájuk.*

PAPP GYÖRGY: MÍTOSZ